

POSTANOWIENIE

Dnia 12 grudnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Żmij (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Oktawian Nawrot

SSN Mirosław Sadowski

w sprawie ze skargi C.T.

na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Szczecinie w sprawie o sygn. III S 1/23,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 12 grudnia 2023 r.,

1. umarza postępowanie wywołane wnioskiem skarżącego o ustanowienie pełnomocnika z urzędu;

2. odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Skargą na przewlekłość postępowania datowaną na 27 sierpnia 2023 r. C.T. wniósł o stwierdzenie rażącej przewlekłości i bezczynności w sprawie Sądu Apelacyjnego w Szczecinie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Postępowanie wywołane wnioskiem skarżącego o ustanowienie pełnomocnika z urzędu należało umorzyć, zaś skarga na przewlekłość postępowania podlegała odrzuceniu.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do wniosku skarżącego o ustanowienie pełnomocnika z urzędu wskazać należy, że zgodnie z art. 6 ust. 4 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (tekst jedn.: Dz.U. z 2023 r., poz. 1725; dalej: „ustawa o skardze na przewlekłość”) w prowadzonym przed Sądem Najwyższym postępowaniu ze skargi dotyczącej przewlekłości postępowania przed sądem apelacyjnym zastępstwo strony przez adwokata lub radcę prawnego nie jest wymagane. Skoro zaś w postępowaniu ze skargi na przewlekłość postępowania przymus adwokacko-radcowski nie obowiązuje zbędne było rozstrzygnięcie wniosku skarżącego o ustanowienie pełnomocnika z urzędu z uwagi na brak środków po stronie skarżącego, albowiem wnioskując o ustanowienie pełnomocnika nie powoływał się na własną nieporadność. Podkreślić też należy, że wniosek o ustanowienie pełnomocnika z urzędu nie zawierał podpisu, jak również nie złożono wraz z nim oświadczenia, o którym mowa w art. 117¹ § 1 k.p.c., obejmującego szczegółowe dane o stanie rodzinnym, majątku, dochodach i źródłach utrzymania.

Z tych wszystkich względów Sąd Najwyższy rozstrzygnął w pkt 1 postanowienia na podstawie art. 8 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość postępowania w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. w zw. z art. 355 k.p.c.

Zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy o skardze na przewlekłość postępowania strona może wnieść skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiło naruszenie jej prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, jeżeli postępowanie zmierzające do wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie trwa dłużej niż to konieczne dla wyjaśnienia istotnych okoliczności faktycznych i prawnych albo dłużej niż to konieczne do załatwienia sprawy egzekucyjnej lub innej dotyczącej wykonania orzeczenia sądowego (przewlekłość postępowania).

Zgodnie z art. 6 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość postępowania skarga powinna zawierać: 1) żądanie stwierdzenia przewlekłości postępowania

w sprawie, której skarga dotyczy oraz 2) przytoczenie okoliczności uzasadniających żądanie.

Stosownie do art. 9 ust. 1 ustawy o skardze na przewlekłość, skargę niespełniającą wymagań przewidzianych w art. 6 ust. 2 sąd właściwy do jej rozpoznania odrzuca bez wzywania do uzupełnienia braków.

W ocenie Sądu Najwyższego wniesiona w niniejszym postępowaniu skarga na przewlekłość postępowania nie spełnia wymagań formalnych z art. 6 ust. 2 ww. ustawy. Jak wskazano powyżej, skarga winna zawierać żądanie stwierdzenia przewlekłości postępowania w sprawie oraz przytoczenie okoliczności uzasadniających żądanie.

W ocenie Sądu Najwyższego wniesiona w niniejszym postępowaniu skarga na przewlekłość postępowania nie spełnia wymagań formalnych. Jak wskazano powyżej, skarga winna zawierać żądanie stwierdzenia przewlekłości postępowania w sprawie. Za spełnienie tego wymogu nie sposób uznać, wniosku skarżącego „o stwierdzenie rażącej przewlekłości i beczynności w sprawie Sądu Apelacyjnego w Szczecinie”, skoro nie wskazuje ono precyzyjnie postępowania (sygnatury akt), które skarżący uważa za przewlekłe, w szczególności, że skarżący wspomina i powołuje różne sygnatury postępowań sądowych przed Sądem Apelacyjnym w Szczecinie (postanowienie Sądu Najwyższego z 1 czerwca 2022 r., I NSP 129/22; z 26 października 2022 r., I NSP 255/22). Jest to pierwsza z przyczyn odrzucenia skargi na przewlekłość postępowania.

Ponadto skarga zdaniem Sądu Najwyższego nie zawiera również drugiego z wymaganych elementów tj. nie przytacza okoliczności uzasadniających żądanie. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, że skarga spełnia wymagania formalne przewidziane w art. 6 ust. 2 pkt 2 ustawy o skardze na przewlekłość, o ile skarżący w uzasadnieniu skargi szczegółowo wskaże, w czym dopatruje się nieuzasadnionej zwłoki w rozpoznaniu jego sprawy, tj. w sposób precyzyjny przedstawi konkretne działania bądź zaniechania sądu rozpoznającego sprawę, które w konsekwencji doprowadziły do zwłoki (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 7 czerwca 2005 r., III SPP 103/05; postanowienie Sądu Najwyższego z 21 lutego 2007 r., III SPP 5/07). Wskazanie powyższych okoliczności jest niezbędne dla merytorycznej oceny skargi. Sąd musi wiedzieć,

na jakim etapie postępowania, przed jakim organem, doszło według strony do przewlekłości, na czym ona polegała (jakie konkretnie czynności procesowe zostały podjęte przez dany sąd wadliwie lub nie zostały podjęte w ogóle) i czym została spowodowana. Bez wskazania powyższych okoliczności sąd rozpoznający skargę nie jest w stanie dokonać oceny czynności sądu w oparciu o kryteria wskazane w art. 2 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość.

Skarga wniesiona przez C.T., nie wskazuje konkretnych czynności procesowych, które zostały podjęte przez dany Sąd Apelacyjny w Szczecinie wadliwie lub nie zostały podjęte w ogóle, a które miałyby prowadzić do przewlekłości postępowania. W szczególności nie spełnia warunku z art. 6 ust. 2 pkt 2 ustawy o skardze na przewlekłość lakoniczne stwierdzenie, że sąd zaniechał wykonania postępowania o wyłączenie i zaniechał rozpatrzenia zarzutów, z kolei obszernie uzasadnienie pisma wniesionego przez skarżącego nie dotyczy okoliczności nawiązujących w jakikolwiek sposób do przewlekłości postępowania.

Mając na uwadze powyższe Sąd Najwyższy na podstawie art. 9 ust. 1 ustawy o skardze na przewlekłość, wobec niespełnienia wymogu określonego w art. 6 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy odrzucił skargę w punkcie 2 postanowienia.

(P.S.)

[ał]